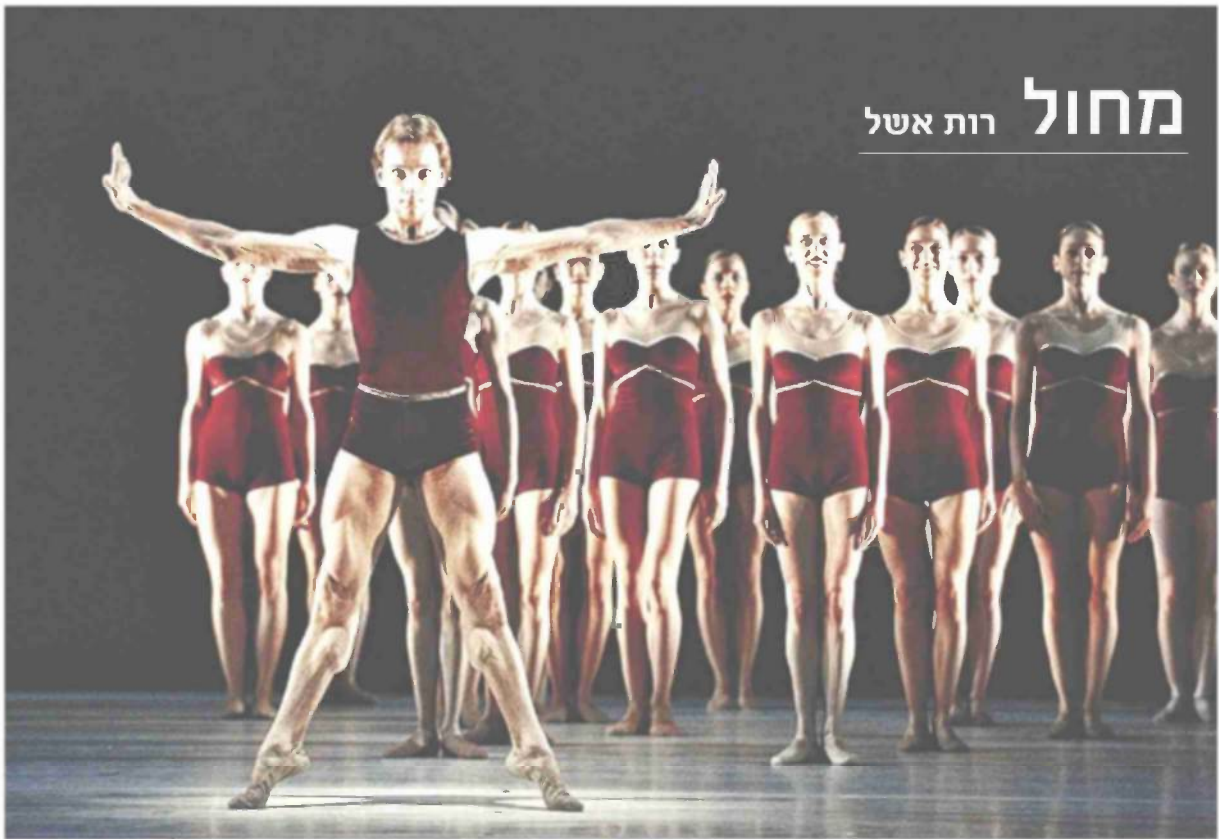

16.41x25.05	2	8	עמוד	הארץ - גלריה	15/11/2011	29591626-0
נופי תרבות העונה השוויצרית בישראל - 16710						

מחול רות אשל

תצלום: ג'וזף אזנר

בלט ציריך, מתוך המופע "הרוח בחלל הריק". ללא ריבוי קולות

משק כנפיים יפהפה

הרקדנים של **בלט ציריך** מצוינים, אבל הרקדניות הן הנכס הגדול של הלהקה האיכותית הזאת

לות הווירטואוזיות של הרקדנים, הם רוקים דים באלגנטיות צנועה כמו פנינים לבנים בזהירות המודעות ליופיין האצילי. העושר הכוריאוגרפי מצוי בפרטים הקטנים, בהרכבים בין סולו לקווארטט - אולי בזכות הליוי המוסיקלי הנתמך על ידי צ'לו סולו בלבד. הקומפוזיציה צלולה: כריקור לארבעה שפרלי יוצר שני דואטים, זהים בחומרים התנועתיים המתבצעים בקאנון, בכניסה מאוחרת של זוג אחד לעומת קודמו. לרשותו של הכוריאוגרף עשרות דקדנים, אך אין פוליפוניה (ריבוי קולות). רק בסצינת הסיום עולים כל הרקדנים וממלאים עד תום את הבמה הענקית. הם עומדים בשורה מול הקהל, עשרות רגליים מגולפות. המסך יורד לאט, נעצר, כמו תוחם תמונות במסגרת, ושוב יורד ונעצר עד שהוא בולע הכל.

בלט ציריך, "הרוח בחלל הריק" מאת היינץ שפרלי. מוסיקה: שלוש סוויטות לצ'לו סולו מאת יוהאן סבסטיאן ברך, נגן צ'לו: קלאודיוס הרמן. המשכן לאמנויות הבמה, בית האופרה, תל אביב, 13.11

והטורסו סוגר עליהן כמכסה. רקדנים נוספים מצטרפים לכוריאוגרפיה, המשכפלת משפטים תנועתיים שמבליטים דיוק, מעברים נקיים ושיווי משקל. ואז נכנסות עשרות רקדניות גב' עוליות. הן מתקדמות יחד ומשרטטות בחלל קו עבה וריטט במסלול מעוגל למחצה. עשרות רגליים ארוכות על בהונות, רוטטות כמו להקת שקנאים, כל אחת בכיוון אחר. יד או רגל מורמות נראות כמו משק כנפיים יפהפה, המבקש לנער את האבק או המים שרובק בהן. הרקדניות ניצבות כגוש עם הפנים לקהל ומבצעות תנועות קטנות ומדויקות. פתאום הידיים מסתובבות במהירות מהמפרקים. המראה מענג. הרקדנים-הגברים מצוינים, אבל הרקדניות הן הנכס הגדול של הלהקה.

סגנון המחול הוא ניאוקלאסי, חוקר את אפשרויות הגוף כמחול על בהונות, מותח את לקסיקון התנועה של הבלט הקלאסי. עם זאת, נראה שהאסתטיקה מנחה את שפרלי ולא החדשנות. למרות היכר

ק לעתים רחוקות מגיעה לארץ להקת בלט קלאסי איכותית כמו בלט ציריך. לצלילים של נגן צ'לו, היושב ברחבה הגדולה של התזמורת שבקדמת הבמה, רוקדת להקה של עשרות רקדנים. אי אפשר לטעות: מדובר ברקדנים של בלט אופרה אירופאי, שילוב בין מסורת עשירה לטכניקה משויפת ובוהקת. יצירתו של היינץ שפרלי מזכירה מעט את זו של ג'ורג' בלנשין. הכמה גדולה, בגוף מעצים את הקונטור והתפאורה מופשטת: חישוק ענק המחליף צבעים. הסגנון הוא ניאוקלאסי מיינסטרימי והדגש מושם על גוף הרקדנים בעבודת מחול מופשטת, שבה הרכבים בגדלים שונים נבנים ומתפרקים. המחול נפתח בקטע סולו של רקדן האוחז מוט ארוך כמעין קו בחלל. לנוכח המוט המקובע יוצר הרקדן קווים משתנים בעזרת הרגליים והידיים הנמתחות. עד מהרה מוצג אחד המוטיבים התנועתיים ההכיבים על שפרלי: הרקדן יורד לפלייה עמוק של כיפוף ברכיים ובמקום להתיישר, הברכיים ממשיכות להתכופף עד שהן מגיעות לרצפה